

Για το μπλε και το φούξια. Για τη Μάγκι Νέλσον μόνο περίπου



Διάβασα τη [Σπουδή στο μπλε](#) της Μάγκι Νέλσον. Να το διαβάσετε κι εσείς. Εγώ τώρα θα σας πω για το φούξια. Και θεωρήστε το μοντέρνα βιβλιοπαρουσίαση ή κάτι τέτοιο. Το «κάτι τέτοιο» είναι μια από τις αγαπημένες μου φράσεις τελευταία. Μεγαλώνω. Και γίνομαι λιγότερο απόλυτος. Αγαπώ όλο και περισσότερο τα «περίπου», και το φούξια.

Τα τελευταία χρόνια το αγαπημένο μου χρώμα είναι το φούξια. Είναι ένα πολύ παρεξηγημένο χρώμα. Δεν το αγαπάμε αρκετά. Γιατί είναι ένα πολύ γυναικείο χρώμα. Για έναν άνδρα είναι δύσκολο να αγαπήσει το φούξια. Ακόμη δυσκολότερο είναι να το πει. Μπορεί να παρεξηγηθεί κανείς αν πει ότι το αγαπημένο του χρώμα είναι το φούξια. Είναι τόσο γυναικείο το φούξια που παλαιότερα ασκούσαμε κριτική ακόμη και στις γυναίκες για το φούξια. Να προτιμάει μια γυναίκα το φούξια ήταν ας πούμε υπερβολικά θηλυκό, ύποπτο να είναι τόσο γυναίκα μια γυναίκα. Τη ζηλεύαμε κρυφά που φορούσε φούξια. Τις γυναίκες αυτές τις λέγαμε Μπάρμπι: «Κοίτα μια Μπάρμπι, φοράει φούξια.» Τα παιδιά είναι πολύ σκληρά μερικές φορές. Κάτι λέγαμε για την αντικειμενοποίηση του γυναικείου σώματος. Αλλά το είχαμε καταλάβει λίγο στραβά, οπότε κριτική στην αντικειμενοποίηση του γυναικείου σώματος ήταν να αποκαλείς μια γυναίκα «Μπάρμπι» επειδή φορούσε φούξια. Ας πούμε ότι περνούσαμε κι εμείς, κάπως συλλογικά, μια δική μας παιδικότητα. Ταυτόχρονα, ζητούσαμε από την κοινωνία να ωριμάσει.

Τα χρόνια περνούσαν και φορούσαμε μαύρα. Στις γιορτές μπορεί να φορούσαμε και μπλε. Δεν γιορτάζαμε πολύ, έτσι κι αλλιώς. Αλλά πάντως, όταν γιορτάζαμε δεν φορούσαμε φούξια.

Τα απογεύματα ο ουρανός γινότανε φούξια. Αλλά λέγαμε απλώς: κοίτα τι όμορφο δειλινό. Ποτέ δεν αναγνωρίζαμε ότι αυτό είναι φούξια. Λέγαμε το πολύ ότι το βάθος του ουρανού είναι κόκκινο. Ο ουρανός είναι μπλε. Τις νύχτες είναι μαύρος. Αυτά. Πάλι καλά που υπήρξε ο Μαγιακόφσκι και επιτρέπαμε τα σύννεφα. Αλλά δεν φανταστήκαμε ποτέ ότι αυτό το σύγνεφο με παντελόνια μπορεί να ήταν φούξια.

Οι βουκαμβίλιες επίσης. Οι βουκαμβίλιες άνθιζαν. Αλλά δεν ξέραμε το όνομα τους. Λέγαμε: «τι όμορφα λουλούδια». Αλλά δεν ξέραμε ότι ήταν φούξια. Δεν ξέραμε καν τα χρώματα. Τα κορίτσια μας ήξεραν. Αλλά δεν τα ρωτούσαμε. Αν τα είχαμε ρωτήσει θα μας είχαν πει ότι αυτή η βουκαμβίλια είναι φούξια. Αλλά δεν τα ρωτούσαμε. Έτσι δεν ξέραμε τα χρώματα. Στις παρέες γελούσαμε: τα κορίτσια μάς έλεγαν ονόματα χρωμάτων για να μας δείξουν ότι δεν τα ξέρουμε και πόσο αστείο είναι αυτό: «Βεραμάν, χαχαχα.» Και ήταν καθήκον μας να τα ξεχάσουμε μετά. Ήταν κάπως ύποπτο ένα αγόρι να

γνωρίζει τα χρώματα. Πόσο μάλλον τα λουλούδια. Όλα λουλούδια είναι. Γιατί να ξέρεις ότι αυτό λέγεται βουκαμβίλια; Τι σημασία έχει για τον ταξικό συσχετισμό;

Καμιά φορά μπορεί το δωμάτιο κάποιου κοριτσιού να ήταν φούξια. Τρομάζαμε λίγο με αυτό. Μάλλον δεν θα ήταν και πολύ καλά το κορίτσι αυτό. Μάλλον δεν ήθελε να είναι γυναίκα με τον σωστό τρόπο. Έπρεπε τότε να της εξηγήσουμε τον σωστό τρόπο: να είναι απλή, να φοράει μονόχρωμα, να μην φοράει πολλά λουλούδια, προς θεού όχι κοσμήματα και τακούνια, και πάνω απ' όλα, να μην φοράει φούξια. Το φούξια ήταν ένα απαγορευμένο χρώμα. Ίσως το φούξια να ήταν και ένα χρώμα αστικό. Φαντάζεται κανείς εργάτριες στη γραμμή παραγωγής να φοράνε φούξια;

Οι απαγορεύσεις όμως είναι για να σπάνε. Ήρθε μια εποχή που τα κορίτσια μάς βαρέθηκαν λίγο. Όλο αυτό το μαύρο και το μπλε και η γενικευμένη αχρωματοψία... Υπήρξαμε τρομερά βαρετοί. Μας συναντάω ακόμη καμιά φορά στον δρόμο, μου πιάνουμε κουβέντα, και λέω: «Ναι, ναι. Έτσι ακριβώς.» Οπότε μας βαρέθηκαν λίγο τα κορίτσια και άρχισαν να συζητάνε περισσότερο μεταξύ τους, να ρωτάνε η μία την άλλη αντί να τους εξηγούμε εμείς. Σε αυτές τις συζητήσεις υπήρξε μια υπερσυγκέντρωση φούξια και η ποσότητα έγινε ποιότητα. Έπαιξε πολύ μωβ. Έπαιξε ορατότητα. Έπαιξε ρευστότητα. Βγήκανε όλα τα χρώματα υπερήφανα στον δρόμο. Έπαιξαν μαλλιά βαμμένα φούξια. Και βεραμάν. Έπαιξε κουίρ: ντραγκ κουίν άρχισαν να κάνουν σόου φορώντα τακούνια και πολύ φούξια. Και πηγαίναμε με τα κορίτσια μας. Με όσα δεν μας είχαν βαρεθεί στο μεταξύ δηλαδή.

Εκείνη την περίοδο άρχισα να φοράω μια κάλτσα φούξια. Για να θυμάμαι να μην είμαι τόσο μαλάκας. Έπειτα δύο. Μετά μου έκαναν δώρο μία μπλουζα που έχει πάνω λίγο φούξια. Είναι ακόμη και σήμερα από τις αγαπημένες μου. Έχει γίνει γκρι. Αλλά το φούξια παραμένει πολύ φωτεινό.

Το κορίτσι που μου την έκανε δώρο το συναντώ καμιά φορά για έναν καφέ. Και τις προάλλες τη συνάντησα σε ένα καφέ δίπλα από βουκαμβίλιες φούξια. Με την εποχή που ήθελα να της εξηγώ και τελικά μου εξήγησε εκείνη μας συνέδεε και η μουσική. Έπαιζε στο μαγαζί τα κουβανέζικα που αγαπούσε. Αν με ρωτήσετε τι χρώμα έχει αυτή η μουσική, θα απαντήσω: φούξια.

Ένα άλλο κορίτσι που με είχε φοβίσει με το τόσο φούξια, το έχασα, δεν το ξαναείδα. Τη θυμάμαι τα δειλινά καμιά φορά. Νομίζω εξαιτίας της συγκράτησα επιτέλους το όνομα «φούξια».

Και αγαπώ πια πάρα πολύ το φούξια. Τόσο που θα ήθελα να το αγαπούν και οι άλλοι περισσότερο. Νομίζω μάλιστα ότι, στα κρυφά, όλοι άντρες έχουν αγαπημένο τους χρώμα το φούξια. Γιατί το φούξια είναι το πρώτο χρώμα που μας πήραν.

Λέμε συχνά ότι μας έμαθαν να μην κλαίμε. Αλλά δεν λέμε ότι μας πήραν το φούξια. Επίσης, ποτέ δεν κλαίμε γι' αυτό. Ενώ θα έπρεπε.

Λέμε συχνά ότι το αγαπημένο μας χρώμα είναι το μπλε. Αλλά είναι γιατί δεν ξέρουμε πώς λέγεται το φούξια.

Είναι άραγε κάτι σπουδαίο να το λέμε αυτό; Δεν ξέρω. Οι μαθητές μου φοράνε ακόμη μαύρα. Και όταν συζητάμε αν οι άντρες κλαίνε, λένε ότι, εντάξει, καμιά φορά επιτρέπεται. Σε κάποιον πολύ μεγάλο

πόνο. Σε κάποιον θάνατο. Σε κάποια πολύ μεγάλη απώλεια.

Όμως δεν θυμάμαι πού. Νομίζω στο [Zoo. Γράμματα όχι για την αγάπη](#), διάβασα αυτές τις μέρες το εξής περίπου: «έκλαψε, όπως ένα παγωμένο τζάμι που μετά από καιρό ένωσε θερμότητα».

Και είμαι πολύ βέβαιος ότι ήταν η θερμότητα του ήλιου, τη στιγμή που κάνει τον ουρανό φούξια.

Κάτι για το οποίο οι άντρες επιτρέπεται να κλαίνει. Κάτι που οι άνδρες επιτρέπεται να αγαπούν.

Είχα λοιπόν την ιδέα για αυτό το άρθρο κάπου στη Φωκίωνος. Καθόμουν κάτω από κάτι βουκαμβίλιες φούξια, που τις έβγαλα φωτογραφία. Και αναρωτήθηκα τι παίζει με την ευαλωτότητα, μήπως είναι της μόδας να το βάζουμε μπροστά, να αναδιαπραγματευόμαστε έτσι την αρρενωπότητά μας, μπορεί και βολικά, μήπως γι' αυτό θέλω να το κάνω. Έπειτα όμως ήρθε και έκατσε απέναντί μου ένας παππούς. Αυτή είναι μια σκληρή γενιά μάλλον, πιο σκληρή από τη δική μας. Και ο παππούς σήκωσε το κινητό του και φωτογράφησε το ίδιο φούξια που φωτογράφισα κι εγώ. Γιατί όλοι οι άνδρες κατά βάθος αγαπούν το φούξια. Και μετά ήρθε ένας φίλος του. Και μιλούσαν Αλβανικά. Αυτή είναι μια γενιά μεταναστών που ήρθε από μια σκληρή χώρα και έζησε σκληρά. Και αυτός ο παππούς φωτογράφησε το φούξια. Νομίζω ότι και μια άγνωστη αρκούδα θα φωτογράφιζε αυτό το φούξια. Γιατί η κουκουβάγια της σοφίας πετάει το δειλινό. Οπότε νομίζω ότι γράφω αυτό το άρθρο γιατί μπορώ πια. Γιατί το φούξια κατάφερε αυτή τη μικρή νίκη. Να καθόμαστε απέναντι, εγώ και αυτός ο παππούς από την Αλβανία, και να φωτογραφίζουμε και οι δύο την ίδια φούξια βουκαμβίλια. Έτσι απλά. Και επίσης: όταν θερμαίνεται το τζάμι, να είναι ΟΚ να στάζει υγρασία.